

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 321/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava-mestská časť Staré Mesto, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní sp. zn. B5-24C/8/2015 (pôvodne sp. zn. 24C/8/2015) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje prikázať mestskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznať finančné zadostučinenie 12 800 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde 14. januára 2015 domáhal zaplata 20 641,33 eur s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom zo 6. apríla 2016 v časti žalobe vyhovel. Krajský súd v Bratislave sp. zn. 3Co/298/2016 uznesením z 26. októbra 2017 rozsudok okresného súdu čiastočne zrušil. Okresný súd rozsudkom z 20. septembra 2021 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3Co/23/2022 z 29. novembra 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ 31. marca 2023 podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie. O dovolaní sťažovateľa dosiaľ nebolo rozhodnuté. Podľa tvrdení sťažovateľa mestský súd jeho dovolanie dovolaciemu súdu nepredložil.

4. Sťažovateľ namieta celkovú dĺžku konania v trvaní viac ako deväť rokov. Namieta, že mestský súd po viac ako jednom roku nepredložil spis dovolaciemu súdu pre účely rozhodnutia o dovolaní. Podľa jeho názoru ide o bežný občianskoprávny spor, ktorý patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nevymyká sa bežnej rozhodovacej činnosti. Význam sporu sťažovateľ vidí v jeho ekonomickej situácii, pretože neprimeraná dĺžka konania má značný dopad na potencionálnu výšku trov. Sťažovateľ sťažnosť pre nečinnosť (§ 62 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) adresovanú predsedovi mestskému súdu nevyužil.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd vlastným šetrením zistil, že sťažovateľ už napadnuté konanie v minulosti podrobil ústavnoprávnemu prieskumu. Ústavný súd predchádzajúce ústavné sťažnosti sťažovateľa uznesením odmietol ako zjavne neopodstatnené (sp. zn. IV. ÚS 292/2022 zo 14. júna 2022 a sp. zn. IV. ÚS 413/2021 zo 7. septembra 2021).

6. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019).

7. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

8. Ústavný súd už rozhodol, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte ustanovenia § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Podstatou a cieľom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie uplatneného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, III. ÚS 389/2022). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05). Uvedená prax súvisí s podstatou uplatnených práv, ktorých cieľom je ochrana pred právnou neistotou

vyvolanou nerozhodnutím spornej veci. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že pod pojmom trvajúce súdne konanie je potrebné v zásade rozumieť konanie od jeho začatia do jeho právoplatného meritórneho skončenia. Právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia nastáva nastolenie právnej istoty sťažovateľa vo veci samej.

9. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom z 29. novembra 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 22. apríla 2024. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti bolo vo veci sťažovateľa právoplatne rozhodnuté (porov. II. ÚS 250/2022). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

10. Ústavný súd poznamenáva, že základné konanie bolo právoplatne skončené a využitie mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania z 31. marca 2023) právnu istotu sťažovateľa neoslabuje. S tým súvisí aj okolnosť, že miera právnej neistoty sťažovateľa v dovolacom konaní je nepochybne nižšia, ako to je v prípade právnej neistoty v čase, keď vo veci nie je právoplatne rozhodnuté. Aj v dovolacom konaní je nutné poskytnúť súdnu ochranu, avšak nejde už o primárnu rovinu včasnosti ochrany subjektívnych práv sťažovateľa (IV. ÚS 454/2022).

11. Ústavný súd ale pre úplnosť dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci, a v prípade, že nečinnosť, resp. neefektívna činnosť mestského súdu v konaní po podaní dovolania, príp. postup samotného najvyššieho súdu budú dosahovať intenzitu na vyslovenie porušenia základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sťažovateľ sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou (III. ÚS 601/2022). Nepochybne to tiež platí aj pre prípad, že by najvyšší súd zrušil rozhodnutie nižšieho súdu, čím by sa vec dostala do štádia právoplatne neuzavretej záležitosti, keďže už len samotná dĺžka konania (viac ako deväť rokov) indikuje možné porušenie uplatnených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2024

Peter Molnár
predseda senátu